

ΟΤΑΝ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΞΑΝΑΕΙΔΕ...

Μάριο φορούσε μαύρα γυαλιά από ταρταρούχα και καλά παναμά, αλλά δεν ήταν από τους συνηθισμένους τύπους των κομψομένων που πάνε στα «μπαϊν-μέτζε» για να δουν τη γύμνια που βασίλευε εκεί. «Όλα τόν άφιναν αδιάφορο, μα ένας λεπτός ψυχολόγος θ' αντιλαμβάνονταν πώς τα μαύρα γυαλιά έκρυβαν πολλά πράγματα και προπάντων μία κρυφή μελαγχολία που έκδηλωνεταν κάθε τόσο μ' ένα-δυό κρυφούς άναστεναγ-

μούς. Σ'άν νέος που ήταν, θά άνειρευόταν κ' αυτός έρωτικές περτέιες, αλλά τ'ά νειερά του δεν έμοιαζαν με τ' άλλα νειερά των άλλων νέων, γιατί ήσαν ρωμαντικά, ιδανικά, άβλα.

Η δική του ευχαριστία ήσαν όχι τ'ό άόρατες και να κατστρέφη θ'τι άραίο έβλεπε μπροστά του, μα μόνο να τ'ό θαιμάξη. Γι' αυτό τ'ό λόγο μάλλιστα πήγαινε στο Λίντο.

«Ένα μεσημέρι, ήταν έξαπλωμένος στην άμμο. Είδε έξαφνα κάποιον κύριο που φορούσε κ' αυτός μαύρα γυαλιά να τόν πλησιάζη τρεκλίζοντας και να προσπαθή να τού πιάση τ'ό χέρι. «Ο Μάριο δεν μπορούσε να καταλάβη τ'ι συνέβαινε και θέλοντας να τ'ό έξακριβώση, ρώτησε τόν κύριο με τ'ά μαύρα γυαλιά τ'ι ήθελε.

Τέτις, στο άκουσμα τής φωνής του, θ άγνωστος κύριος με τ'ά μαύρα γυαλιά φάηκε σ'άν να έξαφνιάστει και έλεπε -λίγακι στενοχωρημένος.

—Μέ συχωράτε, κύριε. Ένόμιζα πώς ήταν ή γυναίκα μου. Και άπομακρύνθηκε, ενώ θ Μάριο τόν παρακολούθησε με τ'ό έλέμια, χωρίς να μπορή να έξηγήση τ'ό φέροίμο του. Δεν πρόφθασε όμως να συνέλθη από τήν έκπληξή του, όταν μια χαριτωμένη ξανθούλα τόν πλησασε και τού έλεπε μ' ευγένεια:

—Τον συχωράτε τόν άνδρα μου. Είνε τυφλός θ'ό δυστυχισμένος.

«Ο Μάριο άνατριχίασε, αλλά ή ξανθούλα δεν τού άφησε ποτέ καιρό να σκεφθί, γιατί τού έλεπε πάλι:

—Δεν φαντάζεστε τήν λύπη μου, μα εύτυχός θ'ι γιατροί έλπίζουν πώς ή ήλιοθεραπεία θά τού ξανθούλα τ'ό φός του.

«Ο Μάριο, για να πη κάτι, ψιθύρισε:

—Α! ναί, έβέβαια. «Ο ήλιος θά τού κάνη καλό.

«Έχαίρετ'ε κατόπι με ευγένεια και άπομακρύνθηκε, ενώ ή ξανθούλα έσπευδε να συναντήση τόν άνδρα τής.

Τήν άλλη μέρα, θ Μάριο ξαναείδε τήν ξανθούλα στο ίδιο μέρος, τήν ίδια ώρα. «Εκείνη, μόλις τόν είδε, τού χαμογέλασε κ' ήγνε και κάθησε κοντά του. Σε λίγο κουβεντιάσαν σ'άν καλό φίλοι.

—Α! δεν ξέρετε τ'ι θασιανισμένη ζωή που περνά θ... Κλειόμενη διαρκός σ' ένα έρημο σπίτι μ' ένα τυφλό, σ'άν να είμαι θαμμένη ζωντανή... Άν είχα τουλάχιστον ένα παιδάκι...

—Κυρία μου, σ'ας θεσάβω πώς σας λυπούμαι. Μα πώς τυφλώθηκε θ άνδρας σας;

—Δεν ξέρω, ούτε θι γιατροί δεν ξέρουν... Τό μόνο που έχουν έξακριβώσει, είναι πώς δεν έχει θιχθί τ'ό όπτικο νεύρο. Γι' αυτό έλπίζουν... Νά με φωνάξει πάλι. Άκούτε;... Άμέσως! Έσθασα θ...

Νάνου, έξασασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Κ' έγώ, πού λίστηνα θτι είσαι ένας κλέφτης και θέλησα να σέ σώσω θ... Έκανε κατάκληρη.

—Αλήθεια θ... ψιθύρισε θ Τζαίμς Κνόν, όλόχαρος. Άλήθεια, Νάνου! Άξουσε με... Σ' άγαπούσα πάντα... Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

—Ναί, Τζαίμς θ... τού απάντησε ή άμορφη Νάνου, κ' ήγειρε στήν άγκαλιά του. «Έπειτα, μ' ένα πονηρό χαμόγέλο, γύρισε και τού έλεπε:

—Σ' εχάριστά για τ'ό δώρο σου θ...

—Πουό δώρο; Έκανε θ Τζαίμς.

—Τό πανταίφ με τ'ά μπυλλάνια θ! Μόλις έφυγες, ήθεθε ένας υπάλληλος τού Μανίν και μού έφερε τ'ό άληθινό πανταίφ. Έκεινο τού εγχε παραλάβη ή Άννα ήταν τ'ό ψεύτικον. Έγαν κάνει λάθος στο κατάστημα...

«Ο Τζαίμς Κνόν έξασασε τότε σ' άσάφητα γέλια. Δεν περιέμενε ποτέ θι αυτή ή ιστορία του θά τελείωνε τόσο άμορφα, βετασ στα παραμύθια.

ΟΡΑΣ - ANNEΣΑΥ ΒΑΤΣΕΛ

Κ' ή Τζούλια—έτις τήν έλεγαν τήν ξανθούλα—έπρεπε να συναντήση τόν άνδρα τής που τήν έφώναζε. «Ο Μάριο τήν κάλεσε να άπομακρύνεται με λίγη μελαγχολία. «Ήταν τόσο νεά! Τόσο χαριτωμένη!

Τό άλλο πρωί, συναντήθηκαν πάλι και θ νέος καθώς τήν κούταζε, ένοιωσε ένα ρίγος να περνά έλο του τ'ό σώμα. Για μία στιγμή τού ήθε να τήν άγκαλιάση και να φιλήση τ'ό μικρό κόκκινο στοματάκι που έμοιαζε με ώριμο καρπό, αλλά ή συνθησμένη του δειλά υπέρηχοσε και τής έλεπε:

—Δεν κάπετε μπάνια;

—«Οί θά τ'όθελα πολύ, μα πώς ν' άφήσω μόνο του τόν άνδρα μου.

—Έρ'ητε μία πρόφασι. Πήτε πώς θά πάτε να ψωνίσετε κάτι.

«Η Τζούλια χαμογέλασε.

—Νά ίδουμέ; ψιθύρισε, κάτι θά γίνη... Ίσως.

«Άλλά άκούστηκε πάλι ή φωνή τού συζύγου:

—Μέ ποιόν μιλείς, Τζούλια;

—Μέ μία κυρία.

—Δεν είνε κυρία! Λές ψέμματα! Νομίζεις πώς μπορείς να με νελάσης, επειδή δεν θέλω.

—«Ολο με ύποπτεύεσθε άδικα, καμ'ένε!

«Έπρεπε κοντά του και τόν καθησύχασε όπως μπορούσε κ' έπειτα ξαναγύρισε κοντά στον Μάριο κ' έκάθησε πλάι του.

Μιά άκαταμάχητη έλξης τήν τραβούσε σ' αυτόν. Τό άγνωστο ίσως... Η περιπέτεια που τής παρουσιάζονταν για πρώτη φορά μπροστά τής τήν έσκονάδαιζε. Είχε ζήσει μαζί με τόν άνδρα τής μια ζωή εύτυχισμένη. Ήταν πλούσιος, τήν είχε παντρευτή ύστερα από ένα τρελό έρωτα, τής έκανε όλες τ'ις ιδιοτροπίες τής. Η έπιθυμία τής ήσαν γ' αυτόν διαταγές... Μα έξαφνα ήθε τ'ό δυστύχημα...

Συνέθη σ' ένα κυνήγι. Κάποιος φίλος πυροβόλησε χωρίς να προσέχ'η τόν πέτυγε στα μάτια... Έβλεπε και πολό να γίνη τ'ό κακό; Τ'ι άπελπιστικός μέρες ήσαν εκείν'ις... Ύστερα ταξείδευαν, γύρισαν όλους τούς γιατ'ός τής Ευρώπης. Άλλοι τού άπηλπίσαν κ' άλλοι τού έδωσαν ζήσιτες έλπίδες... Τόσο άόριστος... Έγχαν έθαιε στο Λίντο, γιατί θι γιατροί τής Βιέννης έγχαν συστήση ήλιοθεραπεία, μα καμμία καλύτερευσι δεν παρουσιάζονταν κ' ή μέρες περνούσαν μελαγχολικά για τήν Τζούλια...

Απ'ήταν ή κατάστασις, όταν έφάνηκε στον όρίζοντα θ Μάριο.

—Λοιπόν, τήν ρωτούσε εκείνος λίγες στιγμές άργότερα. Π'τις θά κάνουμε τ'ό πρώτο μας μπάνιο;

—Μά δεν θέλετε τ'ι δύσκολο που είνε. Πώς να ξεφύγω;

—Βρ'ητε μία πρόφασι. Άλλωστε είνε ζήτημα δέκα λεπτόν.

—Μά... δεν ξέρω κολύμπη φοβάμαι.

—Μέσα στήν άγκαλιά μου δεν πέπει να φοβάστε τίποτα.

Τά μάτια του ίκέτευαν και ή θάλασσα ήταν τόσο προκλητική... Η Τζούλια δεν έλεπε λέξη, μα και τ'ά δικά τής μάτια ήσαν πολό εύλογατα.

«Ένα πρωί έπρεπε κοντά του χαρούμενη, φορώντας ένα κοστούμι μάνιου που ποδώνειλε όλες τ'ις ώμορφιές τού κορμιού τής.

—Τά κατάφερα! ψιθύρισε. Τού έλεπα πώς θά πάω στο φαρμακείο να πάρω ένα φάρμακο που τελείωσε. Έχουμε δική μας μία δόκληρη ώρα.

Φανόταν σ'άν παιδάκι μέσος στο μαγιό τής κ' αυτός, μόλις τήν είδε, έγινε με μιάς τολημρός. Τήν άρπασε στήν άγκαλιά του κ' ήρμισαν μαζί στη θάλασσα. Έκεινη αφέθηκε σ'άν μεθυσμένη στα κύματα.

«Ήταν μία μέρα μαγευτική. Τά κύματα παγινιδιζαν στο άντικρινομα τού ήλιου, ένα βροσερό άερακι φύταγε κ' οι δυθ έρωτευμένοι έμειναν μέσα στη θάλασσα άδρες άτελειωτες.

«Η Τζούλια εγχε ξεχάσει τήν ύπαρξή τού συζύγου, μα ώστόσο σκέφθηκε κατόπι πώς έπρεπε παιτιά να γυρίσουν και τ'ό είνε δειλά-δειλά. «Ο νέος δεν έφερε άπ'ήρσιση, μα καθώς έθβαιαν στήν πλάξ, είδαν μαζεμένο κ'ήσιο. Έτρεξαν να ίδουθ τ'ι συνέβαινε κ' έμαθαν πώς ένας τυφλός εγχε π'ηθεί από συγκοπή τής καρδιάς.

«Ο δυστυχής συζύγος εγχε ξανθόρει ξαφνικά τ'ό φός του και εγχε ίδθ τήν άπίστια αυτής που εγχε τόσο άγαπήσει.

«Η λύπη τόν εγχε σκοτάώσει.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΚΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙ...ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

που σας χαρίζει το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοθ

Έπίσης συνεχίζεται ή διανομή τού Α' βιβλίου μας

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ»

Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Παρακαλοθεται θ άνταγώστα τών περιοδικών μας να απάντησαν να παραλάβουν τ'ά βιβλία τών έγκαιρώς, διότι ή ζήτησις είνε μεγάλη και πρωτοφανής και δεν είνε άπίθανον να έξαπληθούθ εντός λίγων ημερών και αί 20 χιλιάδες σωματίων, που έτοιμάσαμε.

Ποτέ βιβλία δεν έξητήθησαν τόσον και δεν έπροκάλεσαν τέτοιον συναγερόν.

